

Steven Sahiounie, Strategic Culture: Zakrývat nebo nezakrývat, aneb o ženách, bez žen. Muslimští tyrani jim nedovolují se k tomu vyjádřit

- CZ24 News | 28. listopadu 2022

Steven Sahiounie, americký novinář, který se specializuje na Blízký východ, v článku publikovaném na portálu strategic-culture, hledá odpověď na tuto otázku, spojenou s diktátem státu, jak má žena vypadat na veřejnosti.

Ve Francii je hidžáb zakázán ve školách a v Íránu je povinný. Francouzská módní policie zasahuje do svobody žen a zároveň kritizuje své protějšky v Íránu.

Kus látky, který ženy používají k zakrytí vlasů, se stal předmětem sváru. Ortodoxní židovské ženy a americké amišské ženy nosí běžně pokrývky hlavy, ale když muslimská žena nosí šátek (hidžáb), stává se to problémem.

„Neustále kritizujeme mravnostní policii v Íránu a Afghánistánu, ale v zemích, jako je Francie, pokud máte na sobě úplný závoj, policie vám řekne, abyste ho nenosili, a dá vám trest. V čem je to jiné?“ řekla Semiha Topalová, hostující odborná asistentka religionistiky na William and Mary.

Řekla: „Stát, který ženám říká, co mají a nemají nosit, si přisvojuje způsob, jak kontrolovat těla žen. To je hlavní problém. Není to náboženství, islám ani žádné jiné náboženství.“

Nejde o náboženskou otázku, ale o otázku politiky a svobody. Ženy chtějí mít svobodu činit vlastní rozhodnutí.

V roce 2004 Francie schválila zákon zakazující šátky ve státních školách, vládních budovách a univerzitách. Veřejní činitelé, jako jsou učitelé, hasiči nebo policisté, mají také zakázáno nosit šátek, když jsou v práci.

Francie je domovem největší muslimské populace v Evropě s 5 miliony obyvatel. Ve Francii platí zákaz nosit nikáb, který zakrývá obličej a vlasy, a burku, která zakrývá vlasy, obličej a oči, z důvodu bezpečnosti.

Podle výzkumu zákaz nošení šátků z roku 2004 ***“snižuje středoškolské vzdělání muslimských dívek a dlouhodobě ovlivňuje jejich dráhu na trhu práce a složení rodiny”***. Výbor OSN rozhodl, že Francie porušila mezinárodní úmluvu o právech tím, že zakázala muslimské ženě nosící šátek navštěvovat školu.

Francouzská fobie z šátků na hlavě ovlivnila oběti rakoviny, které mohou nosit pokrývku hlavy po ztrátě vlasů v důsledku chemoterapie. Některé ženy byly na veřejnosti slovně napadány a ponižovány.

Příliš horlivá kontrola těch, kdo ve Francii nosí šátek, svědčí o polarizaci mezi muslimy a západoevropskými společnostmi.

Od roku 2010 se nikáb a burka nesmí nosit na žádném veřejném prostranství ve Francii, hrozí pokuta 150 eur, šátek je však legální na veřejných prostranstvích, včetně obchodů, kaváren a ulic.

Naproti tomu USA, Velká Británie, Kanada a Nový Zéland povolují šátky ve třídách.

V listopadu 2019 demonstrace v Paříži viděly transparenty s nápisy jako „**Francouzi a muslimové, hrdí na naši identitu**“ a „**Nedotýkejte se mého šátku, respektujte mou volbu, ne islamofobii**“ jako součást demonstrace proti islamofobii.

Francie má také zákaz burkini, což jsou plně zakryté plavky, na plážích nebo ve veřejných bazénech. Francouzský nejvyšší správní soud v červnu odhlasoval potvrzení celostátního zákazu.

Francouzský senát v lednu poměrem hlasů 160 ku 143 zakázal nošení hidžábu při sportovních soutěžích, přestože FIFA to povoluje.

Francouzští politici z levice a pravice se shromáždili proti oděvu spojenému s muslimy, který považují za výzvu „laicite“, což je francouzská verze sekularismu.

Vzhledem k tomu, že se za dva roky mají konat olympijské hry v Paříži, někteří xenofobní populisté to viděli jako dobrou příležitost k uplatnění protimuslimského fanatismu v tomto sportu. Západoevropané kážou svobodu pro všechny ženy, kromě muslimských.

Debata se dostala do centra pozornosti, když Vogue France zpočátku chválila americkou herečku Julii Fox za to, že vypadala stylově s černou pokrývkou hlavy během návštěvy pařížského týdne módy.

„**Ano šátku!**“ stálo ve vzrušujícím popisku Vogue, než byl vyškrtnut. Uživatelé Instagramu poukázali na to, že Vogue pokrytecky chválil bílou Američanku za to, že si zakrývá hlavu ve Francii, kde jsou za to muslimské ženy aktivně utlačovány.

Turecko

V roce 2010 se francouzský prezident Sarkozy a německá kancléřka Angela Merkelová pevně postavili proti turecké snaze o vstup do EU. Lídři se shodli na tom, že Turecko, které má převážně muslimskou populaci 71 milionů, nemá v Evropě místo.

„**Pravidla hry se změnila**“ od doby, kdy Turecko před šedesáti lety poprvé požádalo o členství v bloku, řekla Merkelová prostřednictvím tlumočníka po rozhovorech s tureckým premiérem Recepem Tayyipem Erdoganem.

V Turecku byl zákaz nošení šátku na univerzitě zrušen v roce 2008 a plně zrušen v roce 2017, což má podle vlády zlepšit demokracii.

Zákaz pochází z roku 1925, kdy Mustafa Kemal Atatürk prosadil reformy směřující k westernizaci a sekularismu, které zakazovaly ženám nosit hidžáb ve vládních budovách, na univerzitách, ve státních funkcích a na akcích. Ženám také udělil volební právo v roce 1934, 11 jedenáct let před Francií.

Írán

Mahsa Amini, 22, zemřela 16. září poté, co byla zatčena takzvanou „**morální policií**“ za údajné porušení požadavku nosit hidžáb, který plně zakrývá vlasy ženy. Tisíce žen vyšly do ulic ve městech po celém Íránu, sundaly si hidžáby a ostržily si vlasy na znamení solidarity.

Současný zákon islámské republiky o nuceném hidžábu ukazuje, jak může stát regulovat ženské oblečení tím, že diktuje něco tak osobního, jako je oblečení.

V roce 1936, po návštěvě Turecka, íránský vůdce Šáh Rezá Pahlaví zakázal nošení hidžábu. Policie měla instrukce strhnout ženám roušky. Zákaz byl zrušen v roce 1941 kvůli odporu klerikálního establishmentu.

V roce 1970 se hidžáb stal symbolem protizápadního postoje a výzvy poslednímu íránskému šáhovi, který byl svržen v roce 1979. Islámská republika, která vznikla po revoluci, zavedla hidžáb povinným v roce 1981 a Írán nadále diktuje ženskou módu.

Katar

Mistrovství světa ve fotbale bylo zahájeno v Kataru, první muslimské zemi, která hostí globální událost. Katarský ministr zahraničí Mohammed bin Abdulrahman bin Jassim Al Thani nedávno

poukázal na „**dvojí metr**“ Německa, pokud jde o kritiku Kataru, který hostí mistrovství světa. Jeho rozhovor pro Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ) přišel poté, co německá ministryně vnitra Nancy Faeserová vyzvala k tomu, aby byly turnaje Světového poháru přidělovány podle určitých standardů, což byl přímý úder do Kataru.

Al Thani tvrdil, že na fotbal platí jiné německé normy než pro energetickou politiku. **„Na jedné straně je německá populace dezinformována vládními politiky. Na druhou stranu vláda nemá s Katarem žádný problém, pokud jde o energetická partnerství a investice nebo záchranu německých občanů z Afghánistánu.“**

V německém fotbale se ozývají výzvy k „bojkotu Kataru 2022“ s masivními transparenty vystavenými na zápasech Bundesligy.

Al Thani obvinil kritiky Kataru z bigotnosti a řekl: **„Pro některé se zdá obtížné přijmout, že malé zemi, malé arabské zemi, by mělo být dovoleno hostit mistrovství světa.“**

„Rasistické stereotypy se objevují znovu a znovu. Ale to není všude na dlouhou dobu. Existuje méně než deset zemí, ze kterých přichází tak ostrá kritika. Zbytek světa je s námi spokojený.“

V dubnu 2022 se pravicová kandidátka Marine Le Penová zavázala uvalit úplný zákaz nošení muslimského šátku na všech veřejných místech, pokud bude zvolena prezidentkou Francie. Hidžáb nazývá „**islamistickým oblečením**“ a její strana loni navrhla „antiislamistický“ zákon.

Le Penová našla publikum pro svou protiislámskou politickou rétoriku a v roce 2015 byla obviněna z podněcování náboženské nenávisti poté, co přirovnala muslimy modlící se v ulicích Francie k nacistické okupaci během druhé světové války.

Po útocích v USA z 11. září 2001 Západ ztotožňoval islám s terorismem. Západoevropská společnost má skutečný problém s muslimy, kteří jsou nyní velmi početnou komunitou po celé Evropě, zejména ve Francii a Německu.

Schopnost státu diktovat, jak má žena vypadat na veřejnosti, je o informování občanů, ne o síle státu. Ženy chtějí mít svobodu činit vlastní rozhodnutí.

[ZDROJ](#)